

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Frisk, Zion, paa vor Vagt!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Frisk, Zion, paa vor Vagt!", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 100.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid73872/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Ja forunderlig din Lykke.
Est du dog saa satig her,
Hvor langt meere søvig der.
Faa Minuter om at gjøre,
Kan man dig for Thronen høre.

3.

Derfor, Fader uden Lige,
Sendte du din Søn herned,
Til saa stor Efendighed,
Os at vinde Himmerige.
Ham vi favne frydelig,
Og vort Støv skal takke dig
Her og hist med inange mange
Ævig søde Brude-Sange.

Nr. 337. - LIV.

1.

Frisk, Zion, paa vor Vagt!
Lad ingen staae forsagt!
Tænk paa Jesu Kierlighed, 70
Som en høj og herlig Eed,
Ja sit Blod har sat i Pant
paa, at vi vant.
Troe i Kors sig øve maac,
Frisk mod brølend' Løve gaac,
Om den skal sin Prøve staae;
Ja, om Haabet ogsaa brast,
Da i Haabet dog staae fast,
Liig, i Ilden pinefuld,
det fine Guld,

3, 6: vort Støv skal takke dig] ved opstandelsen.
Nr. 337 - LIV. Original. — 1, 1, 8: frisk] rask, frejdigt. — 1, 1: Zion] menigheden.
— 1, 4: jr. Hebr. 8, 13-18; nr. 81, 9, 5; 229, 2, 8. — 1, 7: Troen må øve sig i at
bære kors o: lidelse, Mt. 10, 38; 26, 24. — 1, 8: brølend' Løve] Satan, se 1. Pet.
5, 8-9. — 1, 10-11: Rom. 4, 18: uden håb i håb: (nu: mod håb med håb). —
1, 12-13: Hoesom gullet, der prøves i ilden. 1. Pet. 1, 7; nar ilden kaldes pinefuld
o: pinevoldende, er det, fordi ildenet og ilds betydning er blandet sammen.

Vor JEsu følg maac,
Paa brusend' Bølge gaac,
Og kaste alle Aarer frem
Giennem Nød med Taarer hiem,
Staac, som Muur og Bierge, troe
paa Værge-Bou.

2.

Min Siæl! kun stille da.
Hvad vil dig skille fra
JEsu Skjød og sømme Sind?
Lad Ulykker strømme ind!
Dragen, som vil skiende dig,
skal brænde sig.

Christne deres Sæde-Frøe
Udi Tidens Næde strøe.
Der er tit en Græde-Søe.

Sæden døer, men siden staaer
Op igjen i bliden Vaar.
71 Der er Sommer-Høst og Lyd
af Lyst og Fryd.
Flødt allevegne Blod;
Er det at regne mod
Den ævig Ærens Priises Lyst,
I Guds Paradises Høst?
Naar de Frydens Strømme vi
skal svømme i.

1, 15: Mt. 14, 29. — 1, 16-17: Mk. 6, 45 (af samme fortælling som Mt. 14, 28: vandrungen på søen); *kaste alle Aarer frem ... hiem*] to til med alle årer for at nå hjem. — 1, 18-19: *Værge-Bou*] et sønderjysk udtryk (forvanskning af vederbod), der betyder bedring af tilstand (for en syg, ulykkelig, fattig), især i forbindelse som svære, komme på vederbød, være i bedring; *troe* er verbum (ODS). — 2, 2-3: Rom. 8, 35-39. — 2, 5-6: Joh. 15, 12, 9; 20, 19. *Dragen*] djævelen; *skiende*] øglæggende. — 2, 7-11 handler om død og opstandelse. Det *Sæde-Frøe*, som de kristne så, er legemet, der i 1. Kor. 15, 36-38, 42-44 lignes ved sødekornet: »Det sås i tørkrænkelighed, det opstår i nokkrænkelighed». — 2, 8: *Næde*] nm, aftagende måne, derefter også om mørketid, efterår; her står *Tidens Næde* om livsalders ende. — 2, 12: *Sommer-Høst*] en høst, som er ret med sommeren. — 2, 16: *Ærens Priis*] lovsang, der priser Guds ære. — 2, 18-19: se nr. 345, 4, 1-6.